

Program

for

Musikforeningens 3^{die} Konsert,

(1ste Vokal- og Instrumental-Konsert)

som gives i **Logens store Sal**

Søndag den 21de December 1873 Kl. 12¹/₂—2 Middag.

1. **F. Liszt.** „Tasso.“ Lamento e trionfo. Symfonisk Digtning for Orkester. (1ste Gang).

2. **J. S. Bach.** Konsert for Piano med Orkester (D moll),
foredrages af Hr. **Edmund Neupert.**

3. **R. Wagner.** Uddrag af Operaen „Lohengrin“ for Kor og Orkester:
 - a) Tog til Kirken.
 - b) Bryllupsmusik.
 - c) Brudekor.

Tasso.

Lamento e Trionfo.

(Forord af F. Liszt.)

I Aaret 1849 blev over hele Tydskland Göethes 100aarige Fødselsdag forherliget ved Festligheder; Theatret i Weimar, hvor jeg dengang befandt mig, fejrede Dagen ved en Opførelse af „Tasso“

Denne ulykkelige Digers haarde Skjæbne har givet begge de største Poeter, som Tydskland og England i forrige Aarhundrede frembragte, Gøethe og Byron, Stof til digteriske Frembringelser. Göethe, i hvis Lod faldt det mest glimrende Levnetsløb, Byron, hvem Rangens og Fødselens Forrettigheder blev forbittret ved de dybeste Digterlidelser. Det kan ikke nægtes, at da jeg i Aaret 1849 fik det Hverv at skrive en Overture til Göethes Sørgespil, udøvede den ærefrygtindgydende Medlidenhed, hvormed Byron besværges den store Digers Mænes, en fremherskende Indflydelse paa mit Stofs Behandling. Men Byron kunde, idet han indfører Tasso talende i Fængslet, dvælende ved Erindringen om de dødelige Smerter, som han i sin „Klage“ giver en saa henrivende Udtrykkets Magt, ikke hermed forbinde Mindet om den „Triumf,“ ved hvilken „det befriede Jerusalems“ ridderlige Sanger fik en sildig, men glimrende Oprejsning. Jeg ønskede allerede i Værkets Tittel klart at udtale denne Modsætning, og min Bestræbelse gik ud paa, i Toner at skildre den store Antithese mellem den i Livet mis-kjendte, men i Døden af en straalende Glorie omgiven Genius, en Glorie, som med tilintetgjørende Straaler rammer hans Forfølgere. Tasso elskede og led i Ferara, han blev hævnnet i Rom, og han lever endnu idag i Venedigs Folkesange. Disse 3

115

Momenter ere uadskillelige fra hans uforgjængelige Berømmelse. For at gjengive dem musikalsk, fremkaldte jeg først hans store Skygge, saaledes som den endnu idag vandrer ved Venedigs Laguner, derefter saa jeg hans Aasyn stolt og tungsindig, be-
tragtende Festerne i Ferrara, hvor han skabte sine Mesterværker, og endelig fulgte jeg ham til Rom, den evige Stad, som rakte ham Hæderskronen, og saaledes hyldede ham baade som Martyr og Digter. For at give min Ide ikke alene den strenge Autoritet, men ogsaa Virkelighedens Præg, valgte jeg til Thema den Melodi, til hvilken jeg 3 Aarhundreder efter Digterens Død hørte venetianske Lagunførere synge de første Strofer af hans „Jerusalem.“ Den er saa fuld af ulægelig Sorg, af nagende Smerte, at dens simple Gjengivelse er nok til at skildre Tassos Sjæl. Den hengiver sig da, ganske som Digterens Fantasi, til Verdens glimrende Skuffelser, til hine Smils forførende Koketteri, hvis Gift hidførte den skrækkelige Katastrofe, som tilsyneladende ingen jordisk Magt ejede Erstatning for, og som dog tilsidst paa Kapitol blev bedækket med en Kaabe som straalende med renere Glands end det Purpur, der bares af Alphons.

Uddrag af Operaen „Lohengrin.“

a) 2den Akt, 4de Scene:

(Et langt Tog af Damer i rige Dragter drager fra Fruerboligen forbi Ridderboligen til Münsteren.)

Kor.

(af Riddere og Folk under Optoget.)

Guds Fred ledsage hende
som Heltens Hjerte vandt!
Hil dig, du ædle Kvinde!
Hil Elsa af Brabant!

b) 3die Akt, 1ste Scene:

(En indledende Musik skildrer Bryllupsfestens Glæder. Naar Tæppet gaar op, sees Brudekamret. Brudeparret nærmer sig under Afsyngelsen af Brudesangen.)

Brudekor

(af Mænd og Kvinder):

Elskende To, drager nu ind
Her hvor i kaldes til festljge Bo!
Uskyld og Dyd, ridderligt Sind,
Ømt Jer forene i Elskov og Tro:
Dydens Forsvarer, gaa nu forud!
Følg ham du fagre, yndige Brud!
Jublen og Festens Time er svunden,
Hjærternes Stævne, Himlen er vunden,
Roser og Myrters duftende Krands
smykker Jert Kammer, tryller Jer Sands.
Elskende To etc.

(Pager afføre Lohengrin hans rige Overklædning, afspænde ham Sværdet; Kvinder afføre ligeledes Elsa hendes rige Overklædning. Medens dette sker, gå Kvinder tre Gange langsomt udenom Lohengrin og Elsa.)

Kvinderne:

Vi vie Jer til Glæden
i Elskovs Rosenbånd!
ad Kjærlighedens Veje
I vandre Haand i Haand!

Brudesang

(under Bortgangen.)

Elskende To etc.

Mænd og Kvinder:

Guds Fred ledsage hende
som Heltens Hjerte vandt!
Hil dig, du ædle Kvinde!
Hil Elsa af Brabant!
